

Fem gåtefulle kvinner

ROGALAND KUNSTSENTER: Med tradisjonelle virkemidler skaper de visuelle gåter som åpner og lukker seg mot betrakteren.

Magny Tjelta Jaatun, Våren 1 og 2, akvarell og diverse på papir . (Foto: Trond Borgen)

Trond Borgen

Publisert 12.12.2008 09:59 - Oppdatert 12.12.2008 10:33

Gjennom stor frihet i bruken av virkemidler undersøker de fem kvinnelige kunstnerne muligheter og begrensninger innen spesifikke medier som maleri og tegning, samtidig som de lukker denne nysgjerrige åpenheten om underlige gåter, dels eventyrlige, dels absurde. De stiller ut sammen i Rogaland Kunstsenter, men skaper ingen helhetlig utstillingsopplevelse - i stedet gir de oss ganske ulike innfallsvinkler til bildet som meningsbærende medium.

For Cathrine Gilje er utgangspunktet fotografier av mennesker samlet. Gjennom blyant og fargeblyant forvandler hun motivet, gjør det mer abstrakt, bl.a. ved å fjerne ansiktstrekkene og å føre inn fremmede, underlige elementer i stedet. I ansiktet, på hodet, og ut i rommet; det er som om disse menneskene skulle være forbundet gjennom mystiske fenomener i en overvirkelighet som vi vanligvis ikke kan se, men som kunsten kan gi oss adgang til.

GILJE ER sparsom i bruk av virkemidler, sett i forhold til Magny Tjelta Jaatun, som i to vertikale, store akvareller avfyrrer kraftige fargeeksplosjoner og løsrevne bildelementer - kvinneansikter, spillkort osv. Tradisjonelle komposisjonsregler er byttet ut med en postmoderne sidestilling av alt mulig i flaten, kanskje litt for moteriktig og trendy. Jeg blir likevel slått av Jaatuns dynamiske ekspresjonsbarokk i bilder hun kaller Våren 1 og 2. Vi anerkjenner Botticellis vakre, harmoniske renessansebilde forvandlet til triviell registrering av hverdagskulturen her og nå.

I Liv Eienes malerier er det eventyret som rå. Ikke i form av klassiske, tradisjonelle historier; her dominerer en underlig, nærmest tegneserieaktig poesi. Tre kvinner lener seg mot tre store trestammer, i et motiv som synes mytisk i sin framstilling av en urkraft stilisert henimot det overfladiske. To kvinner sitter med bølgende greiner som vokser ut fra hodene. To jenter strekker sine mange armer mot fuglenes formasjon i luften. Fantomer kaller hun sine motiver; de er skinnbilder eller drømmesyn fastholdt idet flyktige øyeblikk blir til evighet.

KANSKJE ER det evighetslengselen som også dominerer maleriene til Katrine Dille: De er duse, nonfigurative bilder hvor små nyanser i fargen skaper forsiktig romvirkning, med assosiasjoner bl.a. til skyer. Med kvadratiske formater antyder det at maleriene kan være tilfeldige utsnitt av en større virkelighet, at ett bilde kan skiftes ut med et annet, at uendeligheten ikke kan la seg fange.

Reisen, livet og døden, intet mindre; det er hva videoinstallasjonen til Anne Helen Robberstad handler om. Så er den da også det mest sentimentale bidraget på denne utstillingen. En kvinne ror, stiger i land, ror vekk; en fugl letter; kameraet synker ned i vann og tang. Dette er nok ment som et meditativt kunstverk, men de tre projeksjonene og lydsporet makter ikke å styre unna klisjeene: Vi ser en vakkert utført følekunst, dels i langsom kino; men jeg lar meg berøre mye sterkere av alle de visuelle gåtene som utstillingen ellers er så full av.